

PŘIPRAVTE SE NA NEOBVYKLÝ, LEČ PŮSOBIVÝ DIVADELNÍ ZÁŽITEK

Hra plná absurdit osloví vnímavého diváka

PARDUBICE – To představení asi neskousne úplně každý, je potřeba se přizpůsobit a postupně mu v hledišti podléhat. Jen tak si divák vychutná gejzíry absurdit, jež tryskají ze scény jedna za druhou. Někomu to může přijít až chaotické, při pozorném sledování si však dvě hodinky užijete dokonale a budete odcházet nejen pobaveni, ale též a možná především náležitě poučení. Zvláště, nacházíte-li se někde kolem středního věku či těsně nad ním.

Východočeské divadlo uvedlo v minulých dnech v české premiéře hru slovenského dramatika Viliama Klimáčka *Kdo se bojí Beatles*. Autor je ve své zemi jedním z nejpilnějších divadelních tvůrců a řada jeho děl se s úspěchem a pozitivním ohlasem hrála i v Česku. Režie se na pardubické scéně ujal Filip Nuckolls, přemýšlivý inscenátor, který se nebojí testovat divákovu výdrž, ale zároveň dobře ví, že všechno musí mít svou vnitřní logiku a nějaké meze. Z paměti místních diváků určitě ještě nevymizely Lovecké scény z Dolního Bavorska nebo *Až ustane déšť* (o scéně s vlhkými pršiplášti by se dal sepsat stejně dlouhý esej, jako byla nekonečná ona sama o sobě). Autor těchto řádků si obzvláště váží Nuckollsových počinů pro ústecký spolek Kult, které měl to štěstí zažít na vlastní kůži ve vlaku na takzvané švestkové dráze (*Kredenc*) a v autobuse na výletě do Sudet (*Bermudský trojúhelník*). Tuhle miniodbočku uvádí z prostého důvodu: připravte se, pokud se na „Beatles“ teprve chystáte, na něco vsuknutí neobvyklého. Nebojte se, vydržíte to v poho-

*Alexandr Postler a Petr Borovec v jedné ze situací absurdní hry Viliama Klimáčka *Kdo se bojí Beatles*.*

Foto: JAN FAUKNER

dě a budete mít pak s přáteli určitě o čem debatovat. Ale i když Klimáčkův text a inscenaci plnou absurdit neskousnete (což se může stát, jak jsme byli při jedné z repríz svědky, a jak nám to potvrdili i přátelé, kteří také představení již absolvovali), stejně se vám o ní určitě zachce mluvit. To bývá charakteristické pro inteligentní, hravé a nejednoznačně pojímané divadlo, rozumějte: po čertech odvážné dobré divadlo. A je úplně jedno, nazveme-li záslužný čin dramaturgie VČD a inscenátorů groteskou, moralitou, drsnou komedií, nebo prostě jen hrou plnou absurdit. Děj se rozhodně prozrazovat nesluší, ani jeho východiska. Výborně napsané postavy se vyjeví postupně a představitelé každé z nich mají dostatek prostoru na rozehrání se, vyhranění, sehrání i dohrání. Opakované tvrzení o skvělé úrovni pardubického hereckého souboru

má své opodstatnění. Sledujte Alexandra Postlera, jak se proměňuje, vychutnejte si Romanu Chvalovou s jejími děsy, nechte se zase oblouznit Ladislavem Špinerem a soustředte se třeba na jeho řeč o matrjoškách, budete rozhořčeni na Martinu Sikorovou, jež naprosto přesně ztvárňuje daný typ šéfové soudobého stříhu, dejte šanci jako vždy spolehlivé Dagmar Novotné, ale i těm mladším – Elišce Jechové a Matěji Štruncovi. Přivítejte na jevišti po delší době Michala Przebindu. A Petr Borovec? Ten je zkrátka Petrem Borovcem, i když hraje melancholického černého opeřence a většinou se nachází v kleci.

Střední věk je nebezpečný, a přitom jedinečný a krásný. Hlavně o tom, kdo a co nám může pomoci, jsou ty dvě hodinky, za jejichž realizaci tentokrát zdviháme divadlu palec hodně vysoko. **ROMAN MARČÁK**